

Sygn. akt II AKa 238/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Maria Mrozik-Sztykiel

Sędziowie SA Zbigniew Kapiński

SO (del.) Ewa Gregajtys (spr.)

Protokolant st. sek. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2015 r.

sprawy:

1. **A. B. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i in.
2. **N. J.** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i in.
3. **I. T. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 r. sygn. akt XVIII K 190/08

I. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych A. B. (1), N. J. i I. T. (1) zmienia w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności zawarte w pkt XXXII,
- uniewinnia oskarżonych od czynu z art. 258 § 1 kk zarzuconego w pkt I aktu oskarżenia wydatkami postępowania sądowego w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

II. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego A. B. (1) zmienia w ten sposób, że:

- uniewinnia oskarżonego od czynów zarzuconych mu w pkt III, IV, V, VI, VIII, IX i XVI aktu oskarżenia wydatkami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa
- uchyla wobec tego oskarżonego rozstrzygnięcie zawarte w pkt VII a wydane na podstawie art. 46 § 1 kk,
- z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w pkt IX, XV, XVI, XVII, XVIII i XXXI eliminuje działanie w zorganizowanej grupie przestępczej a nadto z podstawy skazania za czyn opisany w pkt XXXI eliminuje art. 65 § 1 kk,
- czyn przypisany oskarżonemu w pkt XVI kwalifikuje z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

- czyn przypisany oskarżonemu w pkt IX kwalifikuje z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

III. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego N. J. zmienia w ten sposób, że:

- z opisu czynów przypisanych w pkt III, V, VI, VIII, IX, XI, XII, XIV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXI, XXII, XXIII, XXV, XXVIII i XXIX eliminuje działanie w zorganizowanej grupie przestępczej,

- w zakresie czynów przypisanych w pkt III, V, VI i XIX ustala, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami,

- czyny przypisane oskarżonemu w pkt III, IX i XII kwalifikuje z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- czyny przypisane oskarżonemu w pkt VI, XI, XVI, XXI i XXVIII kwalifikuje z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a z kwalifikacji czynu przypisanego w pkt VIII eliminuje art. 276 kk,

- z rozstrzygnięcia zawartego w pkt VII wyroku, wydanego na podstawie art. 46 § 1 kk, eliminuje zwrot „solidarnie”,

- przyjmuje, że czyny przypisane oskarżonemu w pkt V i XXV stanowią przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XXIX przyjmuje, że stanowi on przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

IV. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego I. T. (1) zmienia w ten sposób, że:

- uniewinnia oskarżonego od czynów zarzuconych mu w pkt IV i V aktu oskarżenia wydatkami postępowania sądowego w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

- uchyla wobec tego oskarżonego rozstrzygnięcie zawarte w pkt VII wydane na podstawie art. 46 § 1 kk,

- z opisu czynów przypisanych w pkt VIII, XI, XII, XIV, XVI, XVII, XVIII, XXIII i XXV eliminuje działanie w zorganizowanej grupie przestępczej,

- czyn przypisany oskarżonemu w pkt XII kwalifikuje z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- czyn przypisany w pkt XXV kwalifikuje z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- czyn przypisany oskarżonemu w pkt XVI kwalifikuje z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a z kwalifikacji czynu przypisanego w pkt VIII eliminuje art. 276 kk,

- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XXV przyjmuje, że stanowi on przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

V. wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonych A. B. (1), N. J. i I. T. (1) utrzymuje w mocy,

VI. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych łączy i wymierza:

- oskarżonemu A. B. (1) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonemu N. J. karę 9 (dziewięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonemu I. T. (1) karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych łącznych kar pozbawienia wolności zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu A. B. (1) od dnia 31 stycznia do dnia 18 kwietnia 2006 r, od dnia 29 stycznia 2007 r. do dnia 24 lutego 2010,

- oskarżonemu N. J. od dnia 2 stycznia 2009 r. do dnia 26 lutego 2010 r,

- oskarżonemu I. T. (1) od dnia 31 stycznia 2006 r. do dnia 25 lutego 2010 r.

VIII. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym z tytułu opłaty za obie instancje:

- od oskarżonego A. B. (1) kwotę 400 (czterysta) zł,

- od oskarżonego N. J. kwotę 600 (sześćset) zł,

- od oskarżonego I. T. (1) kwotę 600 (sześćset) zł.

UZASADNIENIE

A. B. (1), N. J. i I. T. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od października 2005 roku do 31 stycznia 2006 roku w W. oraz innych miejscowościach na terenie województwa (...) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym skierowanych przeciwko mieniu, w szczególności kradzieży samochodów, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

II. w dniu 18 października 2005 roku, na terenie parkingu (...) przy ul. (...) w W., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez otwarcie w nieustalony sposób samochodu marki H. (...) nr rej. (...), dokonali włamania do wymienionego pojazdu a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wskazany samochód o wartości 115.000 zł na szkodę M. P. (1) i M. P. (2) wraz ze znajdującymi się wewnątrz rzeczami, w tym aparatem cyfrowym marki S. wartości 1.700 zł oraz dokumentacji w postaci legitymacji studenckiej na nazwisko K. P., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

III. w dniu 19 października 2005 roku w miejscowości S., gm. N. na trasie (...) działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez uderzenie nieustalonym przedmiotem w jadący samochód marki M. (...) nr rej. (...) doprowadzili kierującą pojazdem E. K. do zatrzymania się, poprzez odepchnięcie wymienionej doprowadzili ją do stanu bezbronności a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki M. (...) nr rej. (...) wraz z pieniędzmi w kwocie 1.925 zł, złotym zegarkiem, telefonem S. (...), 30 płytami CD, bielizną, kosmetykami, kartą z numerem identyfikacyjnym osoby, potwierdzeniem zapłaty podatku, teczką z dokumentami, w tym dowodem rejestracyjnym, paszportem, dowodem osobistym, o wartości łącznej 113.998 zł na szkodę E. K., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

IV. w dniu 20 października 2005 roku w okolicach miejscowości O. na trasie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez uderzenie nieustalonym przedmiotem w jadący samochód marki V. (...) nr rej. (...) oraz sygnalizowanie światłami awarii doprowadzili kierującego pojazdem obywatela T. M. B. do zatrzymania się, a następnie używając gróźb użycia przemocy zabrali w celu przywłaszczenia wyżej opisany samochód o wartości 240.000 zł na szkodę Firmy (...) SA wraz z przedmiotami kierującego w postaci: aparatu fotograficznego C., telefonu N. (...), pieniędzy w kwocie ok. 300 zł, kurtki bawełnianej marki L., torby firmy (...) a także dokumentami w postaci dowodu rejestracyjnego pojazdu i dokumentu ubezpieczenia, o łącznej wartości rzeczy znajdujących się w pojeździe ok. 10.000 zł, na szkodę M. B., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

V. w dniu 24 października 2005 roku w miejscowości K., gm. R., na trasie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez uderzenie nieustalonym przedmiotem w jadący samochód H. (...) nr rej. (...) doprowadzili kierującego pojazdem J. B. do zatrzymania się, a następnie wykorzystując jego nieuważę dokonali kradzieży wskazanego samochodu wraz z przedmiotami kierującego w tym: portfelem skórzanym W., garniturem S. S., telefonem komórkowym marki S. (...) oraz dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego pojazdu, innymi dokumentami pojazdu i kartami płatniczymi, o wartości łącznej 104.400 zł na szkodę J. B. oraz spawarką światłowodową marki (...) wartości 95.000 zł na szkodę firmy (...), przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

VI. w dniu 8 listopada 2005 roku w miejscowości N., na trasie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez uderzenie nieustalonym przedmiotem w jadący samochód M. (...) nr rej. (...) doprowadzili kierującego pojazdem obywatela N. J. A. S. do zatrzymania się, a następnie wykorzystując jego nieuważę dokonali kradzieży wskazanego samochodu o wartości ok. 250.000 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w W. wraz z przedmiotami kierującego w tym: dwoma garniturami i inną odzieżą telefonem komórkowymi marki M. a nadto dokumentami w postaci paszportu, prawa jazdy, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego, polisy skradzionego pojazdu i kartami kredytowymi, o nieustalonej wartości, na szkodę J. A. S., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w wz. Z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

VII. w dniu 10 listopada 2005 roku w okolicach miejscowości S., gm. G., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi osobami, poprzez wybicie szyby tylnej pojazdu marki H. nr rej. (...), zmusili kierującego nim obywatela L. R. S. do zatrzymania wymienionego pojazdu, a następnie poprzez bicie pięściami po całym ciele i użycie wobec wymienionego gazu łzawiącego doprowadzili go do stanu bezbronności, po czym zabrali w celu przywłaszczenia wskazany samochód o wartości 352.000 zł na szkodę (...) a także dowód

rejestracyjny pojazd, paszport, prawo jazdy, karty bankomatowe, pieniądze w kwocie 850 euro i 800 zł oraz inne rzeczy osobiste wartości łącznej 5.700 zł na szkodę R. S., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

VIII. w dniu 14 listopada 2005 roku w miejscowości B., gm. B., na trasie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu poprzez uderzenie nieustalonym przedmiotem w jadący samochód N. (...) nr rej. (...) i sygnalizowanie awarii spowodowali zatrzymanie pojazdu przez kierującego Z. B., a następnie wykorzystując nieuwagę wymienionego oraz pozostawienie kluczyków w stacyjce dokonali kradzieży wskazanego samochodu o wartości około 40.000 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o. K. wraz z telefonem komórkowym marki N. (...) i dokumentami w postaci: dowodu rejestracyjnego pojazdu, polisy ubezpieczeniowej, innych dowodów rejestracyjnych, dowodu osobistego, prawa jazdy, paszportu, kart bankomatowych i innych dokumentów nieustalonej wartości na szkodę Z. B., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

IX. w dniu 22 listopada 2005 roku w miejscowości B., na trasie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez uderzenie nieustalonym przedmiotem w jadący samochód A. (...) nr rej. (...) oraz sygnalizowanie światłami awarii doprowadzili kierującego pojazdem A. A. do zatrzymania się a następnie grożąc użyciem noża doprowadzili wyżej wymienionego pokrzywdzonego do stanu bezbronności i zabrali w celu przywłaszczenia wskazany samochód o wartości 250.000 zł na szkodę (...) Ł. wraz z przedmiotami osobistymi kierującego w postaci: telefonu komórkowego N. (...), telefonu komórkowego N. (...), kart kredytowych, biletu lotniczego, laptopa marki M. z uszkodzonym twardym dyskiem, palmtopa H. (...). CB radia, plecaka z ubraniami i lekarstwami oraz dokumenty w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, tymczasowego dowodu rejestracyjnego o wartości łącznej ok. 2.000 zł na szkodę A. A., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

X. w dniu 3 stycznia 2006 roku przy ul. (...) w W., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez otwarcie w nieustalony sposób samochodu marki H. (...) nr rej. (...), dokonali włamania a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wymieniony pojazd o wartości 79.000 zł na szkodę T. K., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XI. w dniu 10 stycznia 2006 roku w W., na terenie parkingu podziemnego (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, poprzez otwarcie w nieustalony sposób a następnie odholowanie z miejsca parkowania samochodu marki H. (...) nr rej. (...), dokonali kradzieży wymienionego pojazdu o wartości 110.000 zł na szkodę (...) LTD Sp. z o.o., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XII. w dniu 13 stycznia 2006 roku na trasie (...) w miejscowości G., woj. (...) działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu poprzez sygnalizowanie awarii pojazdu, doprowadzili S. L. kierującego samochodem marki R. (...) nr rej. (...) do zatrzymania pojazdu a następnie odwracając uwagę wymienionego zabrali w celu przywłaszczenia wymieniony pojazd o wartości około 85.000 zł na szkodę firmy (...) wraz z dokumentami pojazdu, dowodem osobistym, prawem jazdy, kartami kredytowymi oraz innymi rzeczami osobistymi kierującego wartości 15.000 zł na szkodę S. L., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XIII. w niustalonym dniu w okresie od 28 listopada 2005 roku do 31 stycznia 2006 roku w miejscowości W., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, pomogli w ukryciu sterownika marki B. nr (...) o wartości 1.850 zł, pochodzącego z kradzieży z włamaniem samochodu marki M. (...) nr rej. (...), dokonanej w dniu 28 listopada 2005 roku w W. przy ul. (...), na szkodę K. B. i R. B., mając świadomość, iż w/w część została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XIV. w okresie od dnia 30 stycznia do dnia 31 stycznia 2006 roku, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, przyjęli od niustalonej osoby rzeczy i dokumenty, którymi nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać a pochodzące z przestępstw tj. dowód rejestracyjny pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) (...)/A. (...), polisa (...) M. (...) nr rej. (...) J. K., dokument identyfikacyjny nr rej. (...) (...) - (...), wklejka z numerem rejestracyjnym (...), tymczasowy dowód rejestracyjny (...) A. (...) nr rej. (...), karta M. (...) J. K. nr (...), dowód osobisty na nazwisko K. J. seria (...), prawo jazdy na nazwisko K. J. nr (...), umowa płatnicza (...) SA na nazwisko K. J. nr (...), karta bankomatowa (...) SA (...), karta bankomatowa (...) na nazwisko J. K. (...), Karta (...) P. (...). K. nr (...), Karta (...) P. (...). K. nr (...), pieczęć o treści (...) Firma Handlowa (...) (...) (...) P. oraz teczka koloru czarnego z logo V. o wartości 750 zł z zawartością portfela W. z kartami paliwowymi, teczką N. N. z dokumentami firmy (...), kalendarzem na rok 2006, organizерem i kalkulatorem C., o łącznej wartości 260 zł, utraconymi w dniu 30 stycznia 2006 roku na trasie (...) na wysokości G. w wyniku rozboju na osobie J. K., tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

a nadto **A. B. (1) i N. J.** zostali oskarżeni o to, że:

XV. w dniu 2 listopada 2005 roku w miejscowości B., na trasie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi niustalonymi osobami, poprzez uderzenie niustalonym przedmiotem w jadący samochód R. (...) nr rej. (...) doprowadzili kierującego pojazdem R. R. (1) do zatrzymania się pojazdu a następnie wykorzystując jego nieuwagę dokonali kradzieży wskazanego samochodu o wartości ok. 60.000 zł na szkodę firmy leasingowej L. z siedzibą w W. przy ul. (...) wraz z przedmiotami kierującego w tym: laptopem D., sprzętem do nurkowania oraz podzespołami do drzwi otwieranych automatycznie a nadto dokumentami w postaci prawa jazdy, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego o wartości łącznej 108.950 zł na szkodę R. R. (2), przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XVI. w dniu 3 listopada 2005 roku w miejscowości W., pow. S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi nieustalonymi osobami, poprzez sygnalizowanie awarii pojazdu, doprowadzili obywatela N. G. K. kierującego samochodem marki B. (...) nr rej. (...) do zatrzymania pojazdu a następnie odwracając uwagę wymienionego zabrali w celu przywłaszczenia wymieniony pojazd wartości 35.000 euro, równowartości 137.550 zł wraz z paszportem, pieniędzmi w kwocie 9.400 euro, równowartości 3.694, 20 zł oraz ok. 700 zł i innymi rzeczami osobistymi na szkodę G. K., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

a nadto **N. J. i I. T. (1)** zostali oskarżeni o to, że:

XVII. w dniu 4 października 2005 roku na trasie (...) w miejscowości N., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi nieustalonymi osobami, poprzez sygnalizowanie awarii pojazdu, doprowadzili A. T. kierującego samochodem marki S. (...), (...) S. nr rej. (...) do zatrzymania pojazdu a następnie odwracając uwagę wymienionego zabrali w celu przywłaszczenia wymieniony pojazd wartości 121.500 zł na szkodę Kancelarii (...) i P. wraz z kartą bankomatową (...), prawem jazdy, dowodem rejestracyjnym samochodu A. (...), dowodem osobistym i innymi rzeczami osobistymi kierującego wartości ok. 900 zł na szkodę A. T., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XVIII. w dniu 7 października 2005 roku w miejscowości K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi nieustalonymi osobami, poprzez sygnalizowanie awarii pojazdu, doprowadzili obywatela U. O. S. kierującego samochodem marki V. (...) nr rej. (...) do zatrzymania pojazdu a następnie odwracając uwagę wymienionego zabrali w celu przywłaszczenia wymieniony pojazd wartości 40.000 zł wraz z dotyczącymi samochodu dokumentami w postaci brieffu, faktury i książki serwisowej na szkodę właściciela pojazdu V. Z. oraz z dokumentami w postaci prawa jazdy, paszportu, dowodu osobistego a także ubraniami, w tym kurtką ze znajdującym się w niej portfelem z pieniędzmi w kwocie 1000 euro i 150 zł na szkodę O. S., przy czym z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XIX. w bliżej nieustalonym okresie, nie wcześniej, niż od dnia 2 grudnia 2005 roku, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi nieustalonymi osobami, pomagali do zbycia pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) (...), pochodzącego z kradzieży w dniu 2 grudnia 2005 roku na trasie (...) w miejscowości S. na szkodę obywatela L. R. J. (1) a z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XX. w dniu 14 grudnia 2005 roku na trasie (...) w miejscowości B. k. B., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi nieustalonymi osobami, pozorując awarię samochodu marki M. (...) nr rej. (...), spowodowali zatrzymanie przez kierującego K. F. wymienionego pojazdu, a następnie poprzez uderzanie pięściami w plecy oraz grożąc użyciem ostrego narzędzia, doprowadzili K. F. do stanu bezbronności a następnie dokonali kradzieży w celu przywłaszczenia wskazanego samochodu o wartości 250.000 zł na szkodę (...) SA oraz dokumenty, telefon komórkowy marki M. i rzeczy osobiste o wartości 17.600 zł oraz pieniądze w kwocie 1.500 zł i 650 USD na szkodę wymienionego K. F. a z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

przy czym N. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

a nadto **R. J. (2)** został oskarżony o to, że:

XXI. w dniu 10 stycznia 2005 roku na trasie (...) w okolicy T., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami dokonał rozboju na osobach W. K. i A. O. w ten sposób, że kierując samochodem marki H. (...) spowodował zatrzymanie się pojazdu marki B. (...) nr rej. (...), którym poruszali się wyżej wymienieni pokrzywdzeni, po czym wraz z dwoma zamaskowanymi osobami, używając przemocy wobec W. K. przewracając go na pobocze drogi, zabierając kluczyki oraz nakazując A. O. opuścić pojazd, czym doprowadzili ich do stanu bezbronności a następnie dokonali kradzieży samochodu marki B. o wartości 240.000 zł wraz z kluczykami i dowodem rejestracyjnym na szkodę firmy (...) SA w W. użytym przez (...) . H. (...) w B. oraz płaszcza o wartości 300 zł i dokumentów na szkodę W. K. a także płaszcza, szala i parasolki o wartości 460 zł na szkodę A. O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

XXII. w dniu 16 listopada 2005 roku na trasie (...) w miejscowości K., gm. M., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi sprawcami, poprzez sygnalizowanie awarii pojazdu, doprowadził S. K. (1) kierującego samochodem marki S. (...) nr rej. (...) do zatrzymania pojazdu a następnie odwracając uwagę wymienionego zabrał w celu przywłaszczenia wymieniony pojazd o wartości 100.000 zł na szkodę (...) M. wraz z prawem jazdy, dowodem rejestracyjnym, dowodem osobistym i innymi rzeczami osobistymi kierującego wartości 2.000 zł na szkodę S. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne a z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XXIII. w dniu 5 grudnia 2005 roku na trasie nr 7 w miejscowości T., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi sprawcami, pozorując awarię samochodu marki V. (...) nr rej. (...), spowodował zatrzymanie przez kierującego S. M. (1) wskazanego pojazdu a następnie odwracając uwagę wymienionego zabrał w celu przywłaszczenia wymieniony pojazd wartości 90.000 zł wraz z dokumentami pojazdu, walizką z miernikami cyfrowymi, oscyloskopem cyfrowym T., częściami elektronicznymi i mechanicznymi do spektrometrów i płytkami walcowatymi o wartości ok. 20.000 zł na szkodę S. M. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne a z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

a nadto **A. B. (1)** został oskarżony o to, że:

XXIV. w dniu 31 stycznia 2006 r. w W. przy ul. (...) posiadał środki odurzające w postaci 23 torebek foliowych oraz dwóch pakietów zawierających chlorowoderek kokainy w ilości 9, 24 grama netto oraz ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0, 78 grama netto, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XXV. w okresie od 29 grudnia 2004 r. do 31 stycznia 2006 r. w W., przy ul. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł w ukryciu czytelnika (...) o wartości 1.500 zł pochodzącego z samochodu marki B. (...) nr rej. (...) skradzionego w dniu 29 grudnia 2004 r. w miejscowości F. na szkodę I. i E. B., mając świadomość, iż w/w część została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013 roku:

I. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego im w pkt I, tj. czynu z art. 258 § 1 kk i za to, na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył im kary po roku pozbawienia wolności,

II. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego im w pkt II, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa,

III. oskarżonych A. B. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego im w pkt III, z tym, że ustalili, że działali wspólnie i w porozumieniu z inną osobą a łączna wartość skradzionego mienia wyniosła 121.848 zł oraz wyeliminował z opisu działania oskarżonych doprowadzenie do stanu bezbronności, tj. czynu z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności a N. J. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego I. T. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt III, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa,

V. oskarżonych A. B. (1) I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego im w pkt IV, z tym, że ustalili, że wartość skradzionego samochodu wyniosła 195.901,64 zł, tj. czynu z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 3 lata pozbawienia wolności a N. J. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

VI. oskarżonych A. B. (1) I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego im w pkt V, z tym, że ustalili, że wartość skradzionego mienia na szkodę J. B. wyniosła 104.000 zł a na szkodę firmy (...) wyniosła ok. 60.000 zł, tj. czynu z art. czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 2 lata pozbawienia wolności a N. J. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę przez oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. solidarnie na rzecz J. B. kwoty 104.000 zł, na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 60.000 zł,

VIII. oskarżonych A. B. (1) I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego im w pkt VI, z tym, że ustalili, że wartość skradzionego mienia na szkodę J. A. S. wyniosła ok. 9.300 zł, tj. czynu z art. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności a N. J. karę 3 lat pozbawienia wolności,

IX. oskarżonych A. B. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt VII, z tym, że ustalił, że wyeliminował z opisu działania oskarżonych doprowadzenie do stanu bezbronności, tj. czynu z art. czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności a N. J. karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

X. oskarżonego I. T. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa,

XI. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt VIII, tj. czynu z art. czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 2 lata pozbawienia wolności a N. J. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XII. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt IX, z tym, że ustalił, że sprawcy używali przemocy wobec pokrzywdzonego i wyeliminował z opisu działania oskarżonych doprowadzenie do stanu bezbronności, tj. czynu z art. czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 3 lata pozbawienia wolności a N. J. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego im w pkt X, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa,

XIV. oskarżonych I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XI, tj. czynu z art. czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk I. T. (1) wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności a N. J. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XV. w ramach czynu zarzucanego w pkt XI oskarżonego A. B. (1) uznał za winnego tego, że działając w zorganizowanej grupie przestępczej w nieustalonym okresie od 10 do 31 stycznia 2006 r. pomagał do ukrycia samochodu marki H. (...) nr rej. (...) o wartości 110.000 zł skradzionego w dniu 10 stycznia 2006 r. w W. na terenie parkingu podziemnego (...) na szkodę (...) LTD Sp. z o.o, tj. czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i na tej podstawie wymierzył oskarżonemu A. B. (1) karę roku pozbawienia wolności,

XVI. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XII, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 2 lata pozbawienia wolności a N. J. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XIII, tj. czynu z art. czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności a N. J. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

XVIII. oskarżonych A. B. (1), I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XIV, tj. czynu z art. czyn z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie

art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) i I. T. (1) wymierzył kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności a N. J. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

XIX. oskarżonego N. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XV, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XX. oskarżonego A. B. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XV, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa,

XXI. oskarżonych A. B. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XVI, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk A. B. (1) wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności a N. J. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXII. oskarżonych I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XVII, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, I. T. (1) wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności a N. J. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXIII. oskarżonych I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XVIII, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, I. T. (1) wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności a N. J. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXIV. oskarżonych I. T. (1) i N. J. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XIX, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa,

XXV. oskarżonych I. T. (1) i N. J. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt XX, z tym, że wyeliminował z opisu działania oskarżonych doprowadzenie do stanu bezbronności, tj. czynu z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a w stosunku do N. J. czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk I. T. (1) wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności a N. J. karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXVI. oskarżonego N. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXI, z tym, że wyeliminował z opisu działania oskarżonego doprowadzenie do stanu bezbronności i ustalił, że wartość skradzionego pojazdu wyniosła 227 459,02 zł, tj. czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył temu oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXVII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę przez oskarżonego N. J. kwoty 300 zł na rzecz W. K.,

XXVIII. oskarżonego N. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXII, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXIX. oskarżonego N. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIII, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXX. oskarżonego A. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIV z tym, że ustalił, iż wyczerpał on dyspozycje art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na tej podstawie wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXXI. oskarżonego A. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXV, tj. czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd, na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych kary łączne w wymiarze: 10 lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego N. J., 8 lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego I. T. (1) i 8 lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego A. B. (1). Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności sąd zaliczył okresy tymczasowego aresztowania:

- oskarżonego A. B. (1) od 31 stycznia do 18 kwietnia 2006 r. i od 29 stycznia 2007 r. do 24 lutego 2010 r,
- oskarżonego I. T. (1) od 31 stycznia 2006 r. do 25 lutego 2010 r,
- oskarżonego N. J. od 2 stycznia 2009 r. do 26 lutego 2010 r.

Sąd, na podstawie art. 230 § 2 kpk, 44 § 2 kk i art. 70 ust. 2 Ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł o dowodach rzeczowych.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów sądowych postępowania, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu, samych oskarżonych zwolnił od kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego A. B. (1), na podstawie art. 425 oraz art. 444 kpk, zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, tj. pkt. I, III, V, VI, VII, VIII, IX, XI, XII, XV, XVI, XVII, XVIII, XXI, XXX, XXXI, XXXII, XXXIII, XXXIV i XXVIII.

Powołując się na treść art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk polegającą na uznaniu, że wina A. B. (1) w aspekcie naruszenia dyspozycji przepisów art. 258 § 1 kk, art. 280 § 1 kk, art. 278 § 1 kk i art. 291 § 1 kk nie budzi wątpliwości, podczas, gdy pojawiające się wątpliwości w zeznaniach D. B., P. B. – nie będących bezpośrednimi świadkami zdarzeń objętych zarzutami oraz J. B., A. A. i S. L., w szczególności przy uwzględnieniu nieprawidłowości przy okazywaniu materiału poglądowego oraz oskarżonego, braku śladów kryminalistycznych, negatywnej opinii osmologicznej, w tym braku śladu fonoskopijnego tj. głosu w materiale z podsłuchu – zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść oraz wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa z pkt. I, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, XI, XII, XIII, XIV i XVI,

II. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk polegającą na uznaniu, że wina A. B. (1) w aspekcie naruszenia dyspozycji przepisów art. 291 § 1 kk i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie budzi wątpliwości, podczas gdy pojawiające się wątpliwości w zeznaniach M. P. (3), A. P. i W. P. przy współistniejącej okoliczności ujawnienia owych przedmiotów zabronionych w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) stanowiącego własność ówczesnej konkubiny M. P. oraz odstąpienia od opinii osmologicznej – zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść oraz wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa z pkt. XXIV i XXV,

III. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nie uwzględnieniu okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego A. B. (1) wyłącznie w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów” wbrew kategorycznej – negatywnej opinii fonoskopijnej, czego skutkiem jest okoliczność, że telefonami tymi dysponowała inna osoba.

Obrońca oskarżonego podnosząc takie zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. B. (1) od czynów zarzucanych mu w pkt . I, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XXIV i XXV, ewentualnie przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego N. J. na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżyła wyrok co do tego oskarżonego w zakresie czynów opisanych w punktach I, III, V, VI, VIII, IX, XI, XII, XIV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXI, XXII, XXIII, XXV, XXVI, XXVIII, XXIX wyroku w całości.

Powołując się na art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk wyrokowi zarzuciła:

1) w punkcie I obrazę art. 7 i 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny poprzez bezzasadne przyjęcie, że istniała grupa przestępcza w której skład wchodził oskarżeni N. J., I. T. (1) i A. B. (1), podczas, gdy obiektywna ocena dowodów nie pozwala na przyjęcie, że oskarżeni tworzyli strukturę wewnętrzną, w której istniał podział zadań i funkcji wewnątrz grupy, wyodrębniony ośrodek decyzyjny czy, że pomiędzy oskarżonymi istniały powiązania socjologiczno-psychologiczne,

2) w punkcie III wyroku obrazę art. 7 i 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie ustaleń faktycznych na opinii fonoskopijnej, mimo, że nie była to w odniesieniu do oskarżonego N. J. opinia kategoryczna, uznaniu za dowód winy oskarżonego N. J. rozpoznania torby przez pokrzywdzoną E. K., mimo, że okazanie rzeczy dokonane zostało niezgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego i opartego na nich Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie warunków technicznych przeprowadzania okazań z dnia 2 czerwca 2003 r. oraz poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu,

3) W punkcie V wyroku obrazę art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i uwzględnieniu w uzasadnieniu wyroku jedynie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego a pominięciu okoliczności korzystnych dla N. J., w tym zwłaszcza pominięciu przy ustaleniach faktycznych okoliczności, że w odnalezionym samochodzie V. (...) ujawniono ślady osmologiczne i nie ustalono, aby ślady te pochodziły od oskarżonego N. J., oparciu ustaleń faktycznych na opinii fonoskopijnej, mimo, że nie była to w odniesieniu do oskarżonego N. J. opinia kategoryczna oraz poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu,

4) w punktach VI, VIII, XI, XXII, XXIII, XXVIII wyroku obrazę art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczenie przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego N. J. wyłącznie w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo,

że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu, a pominięcie faktu, że telefonem, który użytkował oskarżony w dacie zdarzenia mogła dysponować inna osoba,

5) w punktach IX i XII wyroku obrazę art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczenie przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny poprzez oparcie ustaleń faktycznych na opinii fonoskopijnej, mimo, że nie była to opinia kategoryczna, poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu, oraz oparciu ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach i zeznaniach D. B., mimo sprzeczności w relacjach świadka i pominięcie okoliczności, że D. B. został prawomocnie uniewinniony z zarzutów udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i zarzutu paserstwa w Sądzie Okręgowym w Łodzi,

6) w punkcie XIV wyroku obrazę art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku faktów, że na tablicach rejestracyjnych H. oraz trzech tablicach znajdujących się wewnątrz pojazdu nie ujawniono żadnych śladów linii papilarnych nadających się do badań, pominięciu okoliczności, że materiał biologiczny w peruce ujawnionej w przedmiotowej H. nie należał do oskarżonego N. J., z opinii osmologicznej śladów zabezpieczonych w H. wynika, że ślady zapachowe nie wykazują zgodności zapachowej z materiałem porównawczym pobranym od N. J. a samochód zatrzymany został po 21 dniach od dokonania kradzieży oraz poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu,

7) w punkcie XVI wyroku obrazę art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów i oparciu ustaleń faktycznych na rozpoznaniu plecaka K. przez pokrzywdzonego S. L. mimo, że okazanie rzeczy dokonane zostało niezgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego i opartego na nich Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie warunków technicznych przeprowadzania okazań z dnia 2 czerwca 2003 r. oraz poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu,

8) w punkcie XVII wyroku obrazę art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów i oparciu ustaleń faktycznych wyłącznie na fakcie odnalezienia sterownika B. w samochodzie H. zatrzymanym w miejscowości W. a nieuwzględnieniu okoliczności wskazujących na brak śladów kryminalistycznych pochodzących od oskarżonego N. J. w przedmiotowym pojeździe,

9) w punkcie XVIII wyroku obrazę art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów i oparciu ustaleń faktycznych wyłącznie na fakcie odnalezienia dokumentów i innych przedmiotów należących do J. K. w samochodzie H. zatrzymanym w miejscowości W. a nieuwzględnieniu okoliczności wskazujących na brak śladów kryminalistycznych pochodzących od oskarżonego N. J. w przedmiotowym pojeździe,

10) w punkcie XIX wyroku obrazę art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów i oparciu ustaleń faktycznych na rozpoznaniu torby R. przez pokrzywdzonego R. R. (1) mimo, że okazanie rzeczy dokonane zostało niezgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego i opartego na nich Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie warunków technicznych przeprowadzania okazań z dnia 2 czerwca 2003 r. oraz poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów

i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu,

11) w punkcie XXI wyroku:

a) obrazę art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczenie przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego N. J. wyłącznie w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu, z pominięciem faktu, że telefonem, który użytkował oskarżony w dacie zdarzenia mogła dysponować inna osoba,

b) obrazę przepisu art. 237 § 8 kpk, polegającą na uznaniu za dowód winy oskarżonego N. J. zeznań świadka P. B. w części dotyczącej potwierdzenia przez niego treści rozmów telefonicznych jakie prowadził z oskarżonym N. J. w dniach 7 i 8 listopada 2005 r, podczas, gdy przestępstwo kradzieży przypisane oskarżonemu nie mieści się w katalogu przestępstw wymienionych w przepisie art. 237 § 3 kpk, zgoda Sądu Okręgowego w Radomiu dotyczyła przestępstw „udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz przestępstw rozbojów” a zatem materiał zgromadzony w zakresie tego czynu w toku kontroli operacyjnej nie może zostać wykorzystany przeciwko oskarżonemu,

12) w punkcie XXV wyroku obrazę art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez oparcie ustaleń faktycznych na opinii fonoskopijnej, mimo, że nie była to opinia kategoryczna, poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu oraz oparciu ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach i zeznaniach P. B., mimo sprzeczności w relacjach świadka,

13) w punkcie XXVI wyroku obrazę art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów i oparciu ustaleń faktycznych wyłącznie na rozpoznaniu oskarżonego N. J. przez pokrzywdzonego W. K. na nieprawidłowo sporządzonej tablicy poglądowej, w sytuacji gdy świadek w pierwszych zeznaniach stwierdził, że nie byłby w stanie rozpoznać sprawcy,

14) w punkcie XXIX wyroku obrazę art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez oparcie ustaleń faktycznych na opinii fonoskopijnej, mimo, że nie była to opinia kategoryczna, poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o „notatki analityczne z miejsc logowania telefonów i hipotetycznych tras przemieszczania się użytkowników telefonów”, mimo, że są to w istocie notatki urzędowe, które nie mogą stanowić dowodu oraz oparciu ustaleń na wyjaśnieniach D. B. i pominięciu okoliczności, że został on uniewinniony od zarzutu paserstwa w sprawie w Sądzie Okręgowym w Łodzi,

15) w punktach III, V, VI, VIII, IX, XI, XII, XIV, XVI, XIX, XXI, XXII, XXIII, XXVIII, XXIX wyroku obrazę art. 167 kpk w zw. z art. 366 kpk poprzez zaniechanie przez sąd podjęcia inicjatywy dowodowej i niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu telekomunikacji celem ustalenia w jakich miejscach w dniach zdarzeń logowały się telefony, które w ocenie sądu były użytkowane przez oskarżonego N. J.

- co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego N. J. w zakresie przypisanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego, podnosząc takie zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego I. T. (1) zaskarżył wyrok w części, tj. w punktach I, V, VI, VII, VIII, XI, XII, XIV, XVI, XVII, XVIII, XXII, XXIII, XXV, XXXII.

Rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 258 kk poprzez uznanie, że oskarżony I. T. (1), w okresie od października 2005 r. do 31 stycznia 2006 r. w W. oraz w innych miejscowościach na terenie województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym skierowanych przeciwko mieniu w szczególności kradzieży samochodów, podczas gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na uznaniu, że oskarżony I. T. (1) dopuścił się przestępstw opisanych w punktach I, IV, V, VI, VIII, IX, XI, XII, XIII, XIV, XVII, XVIII, XX wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 roku sygn. akt XVIII K 190/08, polegających na dokonywaniu w latach 2005-2006 przestępstw kradzieży, rozbojów, paserstw samochodów osobowych i innych przedmiotów na terenie W. i okolic, podczas, gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych,

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, poprzez zbyt dowolną, sprzeczną z logiką i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego w tym informacji o logowaniach telefonów komórkowych, opinii fonoskopijnej, opinii osmologicznej, zeznań świadków, w tym pokrzywdzonych M. B., J. B., J. A. S., Z. B., A. A., J. K., K. B. i R. B., K. F., A. T., O. S., S. K. (2), S. L., P. B., wyjaśnień oskarżonych, w tym oskarżonego T.,

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz naruszenie zasady in dubio pro reo poprzez nie rozstrzygnięcie nie dających usunąć się wątpliwości na korzyść oskarżonego, w szczególności dotyczących opinii fonoskopijnej, osmologicznej, logowań telefonów komórkowych, wynikających z zeznań świadków, okazań oskarżonych.

Obrońca oskarżonego, odwołując się do ostrożności procesowej, zarzucił naruszenie zasad wymiaru kary zawartych m. in. w art. 53 kk poprzez wymierzenie kary łącznej oskarżonemu I. T. (1) niewspółmiernej co do stopnia winy, okoliczności popełnienia czynu, szkodliwości czynu, przez co wymierzenie oskarżonemu kary rażąco surowej.

Podnosząc takie zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonych w apelacji punktach i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich czynów opisanych w w/w wyroku, w których oskarżonego uznano za winnego popełnienia przestępstw lub uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do sądu pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę wyroku w części dotyczącej wymiaru kary pkt. XXXII wyroki i wymierzenie kary łącznej łagodniejszej zgodnej z zasadami wymiaru kary w tym zgodnie z art. 53 kk.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych w części okazały się skuteczne i doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku, przy czym w zasadniczym zakresie wobec oskarżonego A. B. (1), w zdecydowanie mniejszym - wobec oskarżonych I. T. (1) i N. J..

Niezależnie od procesowej poprawności sformułowanych w apelacjach zarzutów, w tym ich kwalifikacji w ramach względnych podstaw odwoławczych z art. 438 kpk, wszyscy skarżący wad rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji zasadniczo upatrują w dopuszczalności przyjęcia określonych dowodów jako podstawy prawdziwych ustaleń faktycznych a w konsekwencji wyrokowania a także, w sprzeczności oceny materiału dowodowego przedstawionej w uzasadnieniu wyroku z kryteriami wskazanymi w art. 7 kpk. Taka konstrukcja zarzutów uprawnia sąd odwoławczy do

ich częściowo wspólnej oceny, co jednak wymaga poczynienia kilku uwag, które mają charakter ogólny, ale istotny w realiach tego postępowania.

Materiał dowodowy analizowanej sprawy, pomimo obszerności dokumentujących go akt, nie jest rozbudowany a na kanwie innych postępowań o podobnym przedmiocie rozpoznania - dość szczególnie ukształtowany. W procesach, gdzie oskarżonym stawiane są zarzuty udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i popełniania w ramach jej struktury określonych przestępstw, zasadnicze dowody stanowią źródła osobowe, których relacje są weryfikowane przez całokształt pozostałych okoliczności. Powyższe nie oznacza, że w tego typu postępowaniach wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadków z założenia mają charakter dowodów o większej wartości. W procedurze karnej nie obowiązuje legalna teoria dowodów, nie ma zatem dowodów uprzywilejowanych, niejako „lepszych”, bowiem – zgodnie z regułą zawartą w art. 7 kpk - o wartości dowodu nie decyduje źródło jego pochodzenia, ale jego ocena dokonana w oparciu o kryteria w przepisie tym wskazane. Nie sposób jednak nie dostrzec, że znaczenie pewnej kategorii dowodów niekiedy jest wręcz determinowane przedmiotem postępowania. I tak - tytułem przykładu - w sprawach, których przedmiot rozpoznania obejmuje wiarygodność dokumentów, szczególną rangę mają opinie biegłych z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego, w sprawach, gdzie zakres odpowiedzialności sprawcy warunkowany jest charakterem obrażeń pokrzywdzonych, istotnym dowodem są opinie biegłych z zakresu medycyny, a w sprawach wypadków drogowych – podstawowy dowód stanowią oględziny miejsca wypadku i pojazdów w nich uczestniczących. Praktyka wskazuje, że w sprawach, gdzie przedmiot rozpoznania obejmuje zarzut z art. 258 kk, tak istotną rangę mają dowody ze źródeł osobowych, bowiem to relacje osób będących członkami zorganizowanych grup przestępczych, bądź z innego tytułu mających wiedzę na temat ich funkcjonowania, są podstawowym źródłem wiedzy procesowej w tym właśnie zakresie. Działalność zorganizowanych grup przestępczych ze swej istoty jest nielegalna, stąd opiera się na zasadach i warunkach znanych wyłącznie osobom, które w takich strukturach funkcjonują. Powyższe nie oznacza, że ograniczenie lub brak pozyskania na etapie śledztwa takich źródeł dowodowych uniemożliwia formułowanie określonych zarzutów, ale ich dowodzenie czyni znacznie trudniejszym, często jego wynik pozostawiając w sferze prawdopodobieństwa i nawet jeżeli to prawdopodobieństwo istotnie zbliża się do poziomu pewności, to jeżeli w takową w trakcie procesu się nie przekształci, podstawy dowodowej wyroku skazującego nie może stanowić. Taki wniosek wprost wynika z wykładni podstawowych zasad postępowania karnego ujętych w art. 2 § 2 i art. 5 § 1 i 2 kpk. Zasada prawdy materialnej - art. 2 § 2 kpk - wprowadza wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych. Ustalenia te muszą być zatem udowodnione w takim stopniu, by w świetle całokształtu okoliczności sprawy fakt przeciwny dowodzeniu był niemożliwy. Obowiązek udowodnienia – co istotne - odnosi się przy tym tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako, że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk) a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 kpk). W konsekwencji, wyrok skazujący nie może zapaść nie tylko wtedy, gdy wykazano, że oskarżony jest niewinny, ale także wówczas, gdy nie udowodniono, że jest winny zarzuconego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negujące tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione (tak SN w postanowieniu z 18.12.2008 r. V KK 267/08, Biul.PK 2009/2/66). W ocenie sądu odwoławczego, a wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji, taka właśnie sytuacja procesowa zaistniała w zakresie zarzuconego oskarżonym przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Powyższa ocena czyni uzasadnionymi te zarzuty apelacji, w których skarżący wywodzą, że wyrok Sądu Okręgowego w tym zakresie dotknięty jest obrażą art. 5 § 2 kpk.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku w części, w jakiej dotyczy ono zarzutu z art. 258 § 1 kk (str. 93) uprawnia do wniosku, że zasadniczą okolicznością, która legła u podstaw uznania winy oskarżonych za ten czyn, był fakt przypisania im popełnienia w ramach współsprawstwa szeregu przestępstw przeciwko mieniu. Sąd wskazał, że oskarżeni w krótkim czasie dokonali dużej liczby przestępstw, łączyła ich chęć ich popełniania a prowadzona działalność przestępcza miała charakter stały. Podniósł także, odwołując się do okoliczności zatrzymania oskarżonych, że zgromadzili narzędzia służące do popełniania przestępstw, dokonywali ich według jednakowego schematu, z dość precyzyjnym podziałem ról między ich uczestników. Te ustalenia uprawniały niewątpliwie do oceny, że oskarżeni dokonywali przestępstw w ramach współsprawstwa, czy nawet grupy, nie są jednak wystarczające do przyjęcia, by była to grupa o charakterze zorganizowanym, jak tego wymaga art. 258 § 1 kk.

Przypomnieć należy, że zorganizowana grupa przestępcza to struktura, którą tworzą co najmniej trzy osoby połączone wspólnym celem – popełnianiem przestępstw. Taka struktura to jakościowo inny układ, aniżeli współsprawstwo, czy nawet „zwykła” grupa osób zamierzających popełniać przestępstwa. Od tych podstawowych form wspólnej działalności przestępczej grupę zorganizowaną różni wewnętrzna - choćby tylko na podstawowym poziomie - struktura organizacyjna, grupę taką cechuje trwałość a więzy pomiędzy jej członkami obejmują wspólne porozumienie, planowanie przestępstw, akceptację celów, podział ról, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu i rozprowadzanie go. Taki sposób zorganizowania powoduje powstanie określonych więzi pomiędzy uczestnikami grupy. Grupa zorganizowana powinna posiadać przywódcę, który nie musi być przywódcą stałym, ten wymóg nie jest jednak niezbędny. Wbrew stanowisku skarżących, w doktrynie przyjmuje się istnienie grup o tzw. strukturze poziomej, gdy stałe grono uczestników, według ustalonych reguł koordynuje działalność przestępczą (tak np. w Komentarzu do art. 258 kk autorstwa Z. Cwiakalskiego).

Przenosząc powyższe rozważania na stan dowodowy analizowanej sprawy, za udowodnione uznać należy, że oskarżeni zajmowali się określoną działalnością przestępczą – kradzieżą samochodów a przyjęty sposób działania wymagał udziału w każdym przestępstwie co najmniej 2-3 sprawców. Rację ma również sąd, że okoliczności zatrzymania oskarżonych wskazują, że zgromadzili przedmioty i narzędzia niezbędne dla dokonywania określonej – zarzuconej im - kategorii przestępstw. Te okoliczności nie pozwalają jednak na ustalenie, że ich działalność miała charakter zorganizowany na tyle, by tworzyli, bądź wchodzili w skład struktury realizującej wymogi zorganizowanej grupy przestępczej. Pomimo odwoływania się przez sąd do wyników kontroli operacyjnej, ten co do zasady istotny w rozpoznawanej sprawie dowód, nie pozwolił poczynić podstawowych ustaleń w zakresie struktury organizacyjnej, istnienia w jej ramach jakichkolwiek więzów, zasad planowania i udziału w przestępstwach, podziału ról, sposobu rozliczania przestępstw, czy finansowania działalności. Skoro materiał dowodowy sprawy, w tym zasadniczym zakresie ustaleń poczynić nie pozwala, to nie daje tym samym podstaw do przypisania oskarżonym realizacji znamion przestępstwa z art. 258 § 1 kk. W sprawie udowodnionym zostało, że oskarżeni znają się i w różnej konfiguracji popełniali wspólnie przestępstwa, jednak samo zajmowanie się działalnością przestępczą bez udowodnienia więzi i kontaktów o charakterze organizacyjnym, stanowiących o braku działania w określonej strukturze, nie jest wystarczające dla przyjęcia udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Nie pozostało poza oceną sądu odwoławczego, że struktura organizacyjna grup przestępczych ze swej istoty jest działalnością nielegalną a jako taka nie może cechować się wysokim stopniem organizacji. Powyższe nie zwalnia jednak z obowiązku udowodnienia, że choć na poziomie podstawowym, struktura taka, z konsekwencjami z tego wynikającymi, istniała. W rozpoznawanej sprawie dowodów takich prokurator nie przedstawił, stąd odmienne ustalenie sądu, wywiedzione z faktu wspólnego popełniania części przestępstw, pozostaje w sferze prawdopodobieństwa, co do skazania nie jest wystarczające. Każdy element stanu faktycznego, zgodnie z regułami procesu karnego, podlega udowodnieniu. Nie jest oczywiście niezbędne, by każda okoliczność takiego wsparcia dowodowego wymagała. Zdarza się w określonych konfiguracjach dowodowych, że przyjęte ustalenie wynika z nieodpartej logiki zdarzeń, która wyklucza, by mogło być inaczej. W rozpoznawanej sprawie brak jest jednak podstaw do takiej oceny.

Wobec tak ukształtowanego materiału dowodowego, sąd orzekający w pierwszej instancji, rozstrzygając w zakresie czynu z art. 258 § 1 kpk, powinien powziąć wątpliwości, o jakich stanowi art. 5 § 2 kpk a wobec tego, stosownie do reguły w tym przepisie wyrażonej, rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonych. Skoro pomimo istniejących ku temu podstaw faktycznych, sąd takich wątpliwości nie powziął, to tym samym rację mają skarżący, że wyrok co do tego rozstrzygnięcia zapadł z obrazą wskazanego przepisu, która jest o tyle istotna, że ma on charakter gwarancyjny.

Lektura części motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie skazania oskarżonych za występki z art. 258 § 1 kk wskazuje na brak konsekwencji sądu często powodującej wewnętrzną sprzeczność przedstawionej argumentacji. Sąd ustalił, że oskarżeni brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, przy czym z opisu części czynów wynika, że w skład tej grupy wchodziły także inne osoby (np. pkt III części rozstrzygającej, str. 33 uzasadnienia), gdy jednocześnie przyjmuje, że grupę tworzyli oskarżeni, z czego należy wywodzić, że tylko we trzech tworzyli jej strukturę (str. 93 uzasadnienia). Sąd wskazuje, że w przeważającej części przestępstw nie dało się ustalić dokładnie roli, jaką poszczególni oskarżeni wykonywali, choć jednocześnie przyjmuje, że w trakcie

przestępstw istniał dość precyzyjny podział ról pomiędzy ich uczestników, czyli właśnie oskarżonych. Skoro co do większości przestępstw nie doszło do ustalenia roli w nich każdego z oskarżonych, to o precyzji w ich podziale trudno mówić. Błąd w rozumowaniu sądu jawi się zatem jako oczywisty. Nie sposób w końcu nie dostrzec – niezależnie od modyfikacji wyroku w instancji odwoławczej – że analiza czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym wskazuje, że najszerszą działalność przestępczą prowadził oskarżony N. J.. Część czynów przypisanych temu oskarżonemu (pkt XXVI, XXVIII, XXIX części rozstrzygającej wyroku) popełnił on według tego samego schematu działania, ale wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, jednak w zarzucie nie ujęto działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, choć przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt XXVIII i XXIX wyroku zostały popełnione w okresie, który obejmuje zarzut działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Oczywistym przy tym jest, że udział w grupie przestępczej automatycznie nie wyklucza możliwości popełniania przestępstw przez jej członka także poza strukturą grupy, to praktyka orzecznicza wskazuje, że jest to mało prawdopodobne. Argument o takim właśnie stopniu prawdopodobieństwa podejmowania indywidualnych działań przez członka grupy zyskuje na wartości, jeżeli uwzględnić okoliczność, że te dwa analizowane czyny w zakresie charakteru i sposobu działania obejmują obszar działalności grupy, w tym także rejon, w którym grupa miała popełniać przestępstwa. Co więcej, czyny te zostały dokonane w ramach współsprawstwa z innymi osobami, stanowią zatem de facto działalność konkurencyjną wobec grupy. Powyższe okoliczności pozostały poza sferą rozważań sądu, a wraz z przedstawioną wcześniej argumentacją podważają dowodową podstawę do przyjęcia odpowiedzialności oskarżonych za przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

Dowodu stanowiącego źródło pewnej wiedzy w zakresie analizowanego zarzutu nie mogą również stanowić zeznania D. B., do których odwołuje się sąd pierwszej instancji. Relacja tego świadka niezależnie od tego, że w toku postępowania ulegała istotnej modyfikacji, to nawet w tym zakresie, w jakim sąd uznał ją za wiarygodną, jest ograniczonym źródłem wiedzy na temat organizacji działalności przestępczej oskarżonych. Na wstępnym etapie postępowania przygotowawczego świadek relacjonował głównie o swoich kontaktach z oskarżonym N. J., wskazał na rozliczenie za jeden samochód z oskarżonym A. B. (1), nie podawał, by łączyły go jakiegokolwiek relacje przestępcze z oskarżonym I. T. (1). Wobec powyższego, także zeznania D. B. i to te ze wstępnego etapu postępowania przygotowawczego, nie mogą stanowić skutecznej podstawy dowodowej do czynienia ustaleń faktycznych w zakresie postawionego oskarżonym zarzutu z art. 258 § 1 kk.

Mając na względzie te wszystkie okoliczności, sąd zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia z art. 258 § 1 kk w ten sposób, że uniewinnił oskarżonych N. J., I. T. (1) i A. B. (1) od tego czynu. Konsekwencją takiego orzeczenia był obowiązek wyeliminowania z opisu przypisanych oskarżonym przestępstw ustalenia, że dopuścili się ich działając w zorganizowanej grupie przestępczej, co do części zarzutów skutkowało to również wyeliminowaniem z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk.

Przechodząc do oceny pozostałych zarzutów apelacji odnoszących się do tych ustaleń sądu, które dotyczą szeregu przypisanych oskarżonym przestępstw kradzieży samochodów - w tym także w warunkach rozboju - na trasach dojazdowych do W. a w części paserstw przedmiotów zabezpieczonych w H., przy której oskarżeni zostali zatrzymani, to ich analiza również wymaga poczynienia kilku uwag natury ogólnej. Argumentacja ta – co oczywiste - ma zastosowanie do tej części wyroku Sądu Okręgowego, w której ustalenia sądu w zakresie winy oskarżonych skutkowałą utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy, przy czym jej przedstawienie jest niezbędne dla wyjaśnienia przyczyn uniewinnienia oskarżonych A. B. (1) i I. T. (1) od części postawionych im zarzutów.

W pierwszej kolejności stanowczo należy stwierdzić, że nie do obronienia są twierdzenia skarżących, że całokształt okoliczności sprawy wyklucza możliwość przyjęcia związku oskarżonych z zarzuconą im działalnością przestępczą. W tym zakresie sąd nie dopuścił się obrazy art. 7 kpk, a na naruszenie tej normy wskazują wszyscy obrońcy.

Odnosząc się zatem w pierwszej kolejności do zarzutów obrazy powołanego przepisu, stwierdzić należy, że w realiach rozpoznawanej sprawy - poza zaprezentowaniem własnej, odmiennej oceny dowodów - obrońcy nie wykazali, aby sąd przekroczył wytyczone tym przepisem granice sędziowskiej swobody ocen i wkroczył w sferę ich dowolności. Nie można wywodzić obrazy art. 7 kpk z samego faktu, że przyjęte przez sąd założenia dowodowe sprzeczne są z oczekiwaniami autorów apelacji. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku

innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk, jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie, w zakresie tych czynów, co do których wyrok został utrzymany w mocy, warunki te zostały spełnione, a w środkach odwoławczych nie wykazano, aby było inaczej.

Odwołując się do argumentacji powołanej we wcześniejszej motywacyjnej części uzasadnienia, stwierdzić raz jeszcze należy, że materiał dowodowy rozpoznawanej sprawy, w zakresie charakteru zgromadzonych dowodów, niewątpliwie wyróżnia ją na tle spraw o podobnym przedmiocie rozpoznania. To zróżnicowanie wynika przede wszystkim z ograniczonej możliwości czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o dowody z zeznań uczestników, bądź obserwatorów zdarzeń ujętych w zarzutach, które to dowody ze swej natury są często źródłem zasadniczej wiedzy co do przedmiotu postępowania. W rozpoznawanej sprawie dowody takie prokurator zgromadził, ale w niewielkim zakresie przyczyniły się one do czynienia ustaleń faktycznych. Podstawę takiego wniosku stanowi szereg współistniejących okoliczności. Z zeznań pokrzywdzonych wynika, że sprawca, bądź sprawcy mający bezpośredni z nimi kontakt, używali elementów maskujących, bądź modyfikujących ich rzeczywisty wygląd. Odwołać się w tym miejscu należy do wyników przeszukania samochodu, przy którym oskarżeni zostali zatrzymani, a w którym ujawniono peruki, w tym jedną z maską, czy kominiarkę. Pokrzywdzeni zgodnie podnosili trudności w identyfikacji sprawców wskazując na określone elementy wyglądu, które z jednej strony są charakterystyczne i niemal „na pierwszy rzut oka” zwracają uwagę, z drugiej jednak stanowią takie cechy wyglądu, które przy użyciu określonych akcesoriów, można zmieniać. Do takich właśnie elementów zaliczyć należy okulary, czapkę z daszkiem, wąsy i na takie właśnie cechy wyglądu sprawcy, bądź sprawców, wprost wskazywali niemal wszyscy pokrzywdzeni. Jeżeli uwzględnić przy tym krótki czas zdarzeń i okoliczność, że miały miejsce w godzinach wieczornych a zatem wówczas, gdy jest już ciemno, możliwości ustalenia sprawców w oparciu o ich identyfikację przez osoby pokrzywdzone, uznać należy za ograniczone. Uwagi te są istotne o tyle, że uzasadniają właśnie taki a nie inny kształt materiału dowodowego sprawy w aspekcie możliwości przyjęcia zeznań pokrzywdzonych jako podstawy ustaleń faktycznych w zakresie identyfikacji sprawców.

Przedstawionych uwag nie sposób jednak przyjąć za zasadę, bowiem możliwości postrzegania i odtwarzania poczynionych spostrzeżeń należy oceniać indywidualnie. Nie wymaga przecież dowodu, że osoby obserwujące w tych samych warunkach podobne zdarzenia, w różnym stopniu zapamiętują ich przebieg i często na inne charakteryzujące je elementy zwracają uwagę. W konsekwencji, szerszy zakres rekonstrukcji zdarzenia połączony z późniejszą identyfikacją sprawcy w zeznaniach jednej osoby i znacznie ograniczona ilość danych przekazana przez osobę relacjonującą inne zdarzenie, zaistniałe w zbliżonych warunkach i o podobnym przebiegu, nie mogą stanowić podstawy do oceny, na tej tylko podstawie, wartości dowodowej zeznań takich świadków. Umiejętność czynienia spostrzeżeń warunkowana jest indywidualnymi cechami - zdolnościami osoby w zdarzeniu uczestniczącej, bądź je obserwującej. Podobne zasady odnieść należy do twierdzenia uczestnika zdarzenia, że nie jest w stanie rozpoznać sprawcy i jednocześnie późniejszej identyfikacji takiej osoby w toku czynności okazania, co automatycznie nie oznacza, że wynik czynności nie jest miarodajny i tym samym nie może stanowić podstawy prawdziwych ustaleń faktycznych. Trudno przecież ocenić wynik określonej czynności procesowej bez jej przeprowadzenia. Obszerna argumentacja Sądu Okręgowego w tym zakresie, jest rzeczowa i logiczna a jako taka korzysta z ochrony w instancji odwoławczej. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że sąd dostrzegł i poddał szerokiej analizie te identyfikacje oskarżonych, które z uwagi na warunki i okoliczności, w jakich do nich doszło uznać należy za wątpliwe, w tym zatem zakresie sposób wnioskowania sądu nie jest dotknięty obrazą art. 7 kpk. Powyższe argumenty czynią bezpodstawnymi zastrzeżenia obrońcy oskarżonego N. J. co do wartości dowodowej wyników okazania pokrzywdzonemu W. K. tablic poglądowych z wizerunkiem oskarżonego. Nie można również zgodzić się ze skarżącą, że sam sposób przeprowadzenia czynności okazania dyskwalifikuje jej wynik, skoro wobec nieprawidłowości wykonania tej czynności, została ona powtórzona a jej wynik był tożsamy. Co istotne, skarżąca nie wykazała, by pierwotny sposób przeprowadzenia czynności mógł mieć wpływ na jej wynik a stosownie do treści art. 438 pkt 2 kpk warunkiem skuteczności zarzutu apelacyjnego sformułowanego na tej podstawie jest wykazanie, że obraza przepisu prawa procesowego mogła mieć wpływ na treść

orzeczenia. Zważywszy na pierwotny sposób przygotowania materiału poglądowego nie sposób uznać, by sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie zaistniała.

Zeznania przesłuchanych w sprawie pokrzywdzonych mają zatem zasadnicze znaczenie dla rekonstrukcji samego przebiegu zdarzeń, w ograniczonym jednak zakresie - co do identyfikacji ich sprawców. Nie pozbawia ich to waloru wiarygodności, ale determinuje niewielki zakres ich wykorzystania przy czynieniu ustaleń faktycznych.

Tak ukształtowany stan dowodowy w zakresie źródeł osobowych wymagał od sądu oceny, czy i w jakim zakresie pozostały przedstawiony przez oskarżyciela publicznego materiał dowodowy pozwala zweryfikować tezy oskarżenia, z poszanowaniem kryteriów wskazanych w art. 7 kpk. Zadaniu temu w istotnym zakresie Sąd Okręgowy sprostał.

Za bezsporną uznać należy okoliczność, że zasadniczy materiał dowodowy rozpoznawanej sprawy stanowią wyniki kontroli operacyjnej i analizy logowań telefonów komórkowych. W konsekwencji, to monitorowanie połączeń telefonicznych i ocena ich utrwalonych treści, w zakresie, w jakim dowody te mogły zostać wykorzystane, jak i ustalenie miejsc logowań telefonów komórkowych legły u podstaw skazania oskarżonych za kradzieże samochodów, także w warunkach rozbojów, na trasach w rejonie W.. Taki kształt przyjętego za podstawę ustaleń faktycznych materiału dowodowego nie uprawnia do oceny, by sam charakter tych dowodów umniejszał ich wartość a taką sugestią można wywieść z treści apelacji. Przypomnieć należy – na co wskazano już we wcześniejszej motywacyjnej części uzasadnienia – że kryteria oceny każdego dowodu określa art. 7 kpk stanowiąc, że jego wartość ocenia się przez pryzmat wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a zatem o wartości dowodu nie decyduje jego charakter, w tym źródła pochodzenia. W konsekwencji każdy dowód, o ile został prawidłowo a zatem przy uwzględnieniu zasad w tym zakresie obowiązujących, wprowadzony do procesu i w omówionym w poprzedzającym zdaniu trybie zweryfikowany, stanowi podstawę pewnych a zatem prawdziwych ustaleń faktycznych. Z treści, jak i obszernych uzasadnień apelacji wynika jednak, że wadliwości rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji skarżący upatrują w wadliwej – wobec wniosków opinii fonoskopijnej – analizie materiału z kontroli operacyjnej, jak i sprzecznym z wymogami procedury karnej wprowadzeniem do materiału dowodowego sprawy wyników logowania telefonów komórkowych. Zarzuty skarżących w tym zakresie nie są zasadne.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny wartości dowodowej opinii z zakresu badań fonoskopijnych. Jej wnioski, w zasadniczym zakresie, zostały zdeterminowane szeroko omówionymi przez biegłego ułomnościami nagrań przedstawionych dla potrzeb badań jako materiał porównawczy a jednocześnie słabej jakości materiałem dowodowym, co wynikało z charakteru i okoliczności rejestracji badanych rozmów. Sąd z należyłą wnikliwością, dostrzegając znaczenie tego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy, poddał go wnikliwej analizie a sposób rozumowania sądu w tym przedmiocie nie jest dotknięty błędami, co sprawia, że taka też ocena musi mieć zastosowanie do wniosków z tej oceny wyprowadzonych (str. 12 i nast. uzasadnienia). Wbrew stanowisku skarżących, opinia fonoskopijna pomimo tego, że nie ma waloru kategorycznej, wespół z pozostałymi dowodami stanowi wartościową podstawę do czynienia ustaleń faktycznych. Zauważyć bowiem należy, że jej wnioski, wespół z ustalonymi – przede wszystkim w wyniku czynności przeszukania osób i miejsc - numerami telefonów, które użytkowali oskarżeni, pozwoliła poczynić pewne ustalenia w zakresie tego, który z oskarżonych korzystał z określonego numeru telefonu. W konsekwencji, wnioski płynące z opinii biegłego w zasadniczym zakresie znajdowały wsparcie w innych dowodach. Stwierdzić zatem należy, że w takim układzie dowodowym podważanie przez skarżących części ustaleń faktycznych na tej wyłącznie podstawie, że wnioski opinii nie mają charakteru kategorycznego, jest zabiegiem chybionym.

Odnosząc się natomiast do tych zarzutów apelacji, w których skarżący podnoszą obrazę norm prawa procesowego przy czynieniu ustaleń co do miejsc logowania telefonów na podstawie analiz, czy tzw. notatek analitycznych sporządzonych przez funkcjonariusza policji, nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko skarżących, że nie mają one waloru dowodów a analiza danych przekazanych przez operatorów, jako wymagająca wiadomości specjalnych powinna być przedmiotem opinii biegłego z zakresu telekomunikacji. Dla oceny takiego stanowiska niezbędnym jest zdefiniowanie pojęcia „wiadomości specjalnych”, do którego ustawodawca odwołuje się w art. 193 kpk a zatem w aspekcie warunków dopuszczenia dowodu z opinii biegłego.

Wiadomości specjalne to takie, które wykraczają poza normalną, powszechną w danych warunkach wiedzę, z uwzględnieniem faktu rozwoju i powszechności wiadomości określonego typu w procesie zmian w sferze wiedzy ogólnej. (T. Grzegorzcyk, Komentarz do art. 193 kpk). Do wiadomości specjalnych nie należą zatem takie, które są dostępne dla dorosłego człowieka o odpowiednim doświadczeniu życiowym, wykształceniu i zasobie wiedzy. Ustalenie miejsc inicjowania połączeń, a także logowania telefonów komórkowych jest czynnością pracochłonną i czasochłonną, wymaga bowiem analizy danych przekazanych przez operatorów, nie sposób jednak uznać, by te czynności wymagały specjalnych wiadomości. Zasady działania telefonów komórkowych z pewnością nie należą do sfery takich danych, o jakich stanowi art. 193 kpk. Aktualnie, w zasadzie każdy dorosły człowiek posługuje się telefonem komórkowych, jest to jedno z najpopularniejszych urządzeń umożliwiających komunikowanie się i co istotne – komunikowanie się podczas przemieszczania. Aby korzystać z telefonu komórkowego jego użytkownik musi się znajdować w zasięgu stacji bazowej (de facto anteny na niej ulokowanej) i musi odbierać odpowiedniej jakości sygnał radiowy. Informacja w tym zakresie jest wyświetlana na ekranie telefonu w postaci kresiek, których większa ilość oznacza lepszą jakość sygnału. Te dane, potocznie określane jako „zasięg” są w pierwszej kolejności sprawdzane przez każdego użytkownika przy problemach z realizacją połączenia. Zatem działanie każdego telefonu komórkowego polega na stałym wyszukiwaniu najbliższej stacji bazowej a ta czynność na stacji jest odnotowywana - rejestrowana. Jeżeli użytkownik telefonu nie przemieszcza się, to urządzenie systematycznie loguje się do tej samej stacji, jeżeli zmienia miejsce pobytu, trasę jego przemieszczania wyznaczają logowania do kolejnych – najbliższych, bądź najmniej obciążonych - stacji bazowych zlokalizowanych na trasie przemieszczania użytkownika telefonu. Te zasady, wobec naturalnego rozwoju cywilizacji a w jej ramach techniki, stanowią wiadomości powszechne w sferze wiedzy ogólnej. Oczywistym przy tym jest, że dane co do lokalizacji (geograficznej) i zasięgu poszczególnych stacji bazowych, są danymi, którymi dysponują wyłącznie operatorzy sieci, a w konsekwencji, także dla potrzeb postępowań karnych, tylko oni takich danych mogą udzielić. Skoro danymi takimi dysponują wyłącznie operatorzy, to oczywistym jest także, że tylko oni są źródłem informacji w zakresie tego, czy, a jeżeli tak, to kiedy określony numer telefonu logował się i do której stacji bazowej. Takie zasady działania telefonów komórkowych sprawiają, że relatywnie proste jest zlokalizowanie na podstawie miejsca logowania telefonu, obszaru, w którym w określonym czasie znajdował się użytkownik danego numeru telefonu. Wiedza ta – co raz jeszcze należy podkreślić - ma charakter powszechny a wymiernym tego dowodem jest okoliczność, że w przypadku zaginięcia osoby użytkującej telefon komórkowy, podstawową czynnością policji przy jej poszukiwaniu jest ustalenie aktualnego, bądź ostatniego miejsca logowania jej telefonu i nikt nie podważa wartości informacji w tym zakresie przekazywanych przez operatorów. Praktyka wskazuje, że sytuacja ulega diametralnej zmianie, gdy dane takie stanowią dowody obciążające oskarżonych w postępowaniach karnych. Wtedy bowiem, dla potrzeb realizacji obrony, wskazana wiedza przestaje mieć charakter powszechnej z wszystkimi oczekiwanymi przez stronę konsekwencjami zakwalifikowania takich informacji jako wymagających wiadomości specjalnych. Taki sposób postępowania nie może być akceptowany, nie sposób bowiem interpretować określonych informacji jako wiedzę powszechną, czy specjalną w zależności od tego, dla jakich potrzeb wiadomości te są wykorzystywane,

Podsumowując, stwierdzić należy, że dane dotyczące miejsca, godziny i czasu logowania numerów telefonów, włącznie z lokalizacją stacji bazowych, to dane, którymi dysponują wyłącznie operatorzy sieci telefonii komórkowych i takie też dane dla określonych numerów zostały przekazane dla potrzeb rozpoznawanej sprawy. Dane te pochodzą zatem od podmiotów nie związanych z żadną ze stron procesu i trudno wobec tego uznać, by istniały powody, jak i możliwości, ich modyfikacji. Tego zresztą nie zarzucają skarżący. Samo wykorzystanie tych danych dla potrzeb postępowania karnego poprzez ustalenie na ich podstawie miejsca pobytu użytkownika określonego numeru telefonu jest zatem czynnością odtwórczą, techniczną, której celem jest zlokalizowanie na mapie obszaru, jaki z danych operatora wynika. Czynność taka nie wymaga ani protokołu, ani innej procesowej formy jej utrwalenia, stąd jej udokumentowanie w formie „analizy” nie stanowi naruszenia zasad postępowania. Skarżący słusznie przy tym wskazują, że notatka urzędowa nie ma w procesie waloru dowodu, jednak takie stanowisko jest uprawnione wobec wynikającego wprost z przepisów kodeksu postępowania karnego zakazu zastępowania w ten sposób czynności wymagających formy protokołu (art. 174 kpk w zw. z art. 143 § 1 pkt 2 kpk). Wobec uznania, że analiza danych przesłanych przez operatorów nie wymaga wiadomości specjalnych a zatem dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, nieuprawnione są zarzuty skarżących, by w tym zakresie doszło do obrazu art. 143 § 1 pkt 3 kpk.

Argumentacja przedstawiona powyżej, jak i ta przytoczona w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, a odnosząca się do wartości dowodów z kontroli operacyjnej, czy logowania telefonów, ma jednak rację bytu tylko wówczas, kiedy w sposób pewny a zatem wykluczający inną możliwość, udowodniono, że użytkownikiem określonego telefonu, a precyzując - numeru telefonu, była konkretna osoba, czyli indywidualnie ustalony oskarżony. Pewność ustaleń sądu w tym zakresie wynikała przede wszystkim z faktu ujawnienia określonego telefonu, bądź karty SIM w toku czynności przeszukania oskarżonych, bądź miejsc ich zamieszkania, czy pobytu. Z danych uzyskanych od operatorów wynika bowiem możliwość ustalenia, z jaką kartą sim współpracował określony identyfikującym go numerem (...) aparat telefoniczny. Sąd Apelacyjny podziela zatem ustalenia sądu pierwszej instancji w zakresie identyfikacji oskarżonych jako użytkowników określonych numerów telefonów wówczas, gdy aparaty telefoniczne, bądź same karty sim z nimi współpracujące, zostały znalezione bezpośrednio przy oskarżonych, bądź w ich miejscach zamieszkania. Takie okoliczności ich ujawnienia dają bowiem pewność, że określonym numerem posługiwał się ten oskarżony, u którego aparat, bądź karta, zostały zabezpieczone.

Czyniąc ustalenia na tej podstawie sąd prawidłowo zatem przyjął, że (str. 15 i 21 uzasadnienia):

- oskarżony I. T. (1) użytkował telefony o numerach(...),
- oskarżony N. J. – (...),
- oskarżony A. B. (1) użytkował numery (...)

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał także dodatkowe elementy identyfikujące poszczególnych oskarżonych jako użytkowników przypisanych im numerów telefonów odwołując się przede wszystkim do wniosków opinii fonoskopijnej, czy zapisów treści rozmów z kontroli operacyjnej. Argumentacja sądu w tym zakresie jest rzeczowa i logiczna a jako taka korzysta z ochrony w instancji odwoławczej. Taki kształt materiału dowodowego sprawy, wbrew stanowisku skarżących, ustalenia sądu w zakresie identyfikacji użytkowników wskazanych wyżej numerów telefonów, czyni pewnymi. obrońcy oskarżonych nie przedstawili przy tym argumentów, które te ustalenia mogłyby podważyć. Waleru takiego z pewnością nie mogą mieć twierdzenia, że określonym numerem mogła posługiwać się inna osoba, skoro przeczą temu zgromadzone w sprawie dowody.

W konsekwencji, przy tak poczynionych ustaleniach, kierując się wskazaniem wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, sąd był uprawniony do przyjęcia, że logowanie powyższych numerów telefonów w rejonach popełnienia ujętych w zarzutach aktu oskarżenia przestępstw, a także wyniki kontroli operacyjnej w zakresie, w jakim dotyczą przestępstw rozbojów a wskazują na opisany przez sąd przestępczy charakter kontaktów, stanowią pewną podstawę prawidłowych ustaleń faktycznych co do winy oskarżonych. Dowody te, nawet jeżeli co do części zarzutów mają zasadniczy charakter, nie mogą być oceniane w oderwaniu od całokształtu okoliczności sprawy, skoro zgodnie z art. 410 kpk podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wyrok sądu pierwszej instancji, w analizowanym aktualnie zakresie, wymóg ten spełnia. Sąd Okręgowy prawidłowo odwołał się do okoliczności zatrzymania oskarżonych. Podzielając ustalenia sądu w tej części, powtórzyć jedynie wypada, że samochód H. (...), który użytkowali oskarżeni, i przy którym zostali zatrzymani na terenie warsztatu, pochodził z kradzieży, był oznaczony tablicami rejestracyjnymi o takim samym źródle pochodzenia, w jego wnętrzu ujawniono m. in. peruki, w tym jedną z maską, kominiarękę, rękawiczki, torbę parcianą z kamieniami, zagłuszacze, łamaczki i 25 innych łamaczków, komputery z samochodów różnych marek.

Sąd trafnie ocenił, że rodzaj i okoliczności zabezpieczenia tych przedmiotów, nie mogą pozostawiać wątpliwości co do charakteru prowadzonej przez oskarżonych działalności przestępczej.

Nie zasługują na uwzględnienie te zarzuty apelacji, w których skarżący negują jakikolwiek związek oskarżonych z samochodem H., przy którym zostali zatrzymani. Sąd pierwszej instancji szeroko wskazał, jakie dowody legły u podstaw ustaleń w tym zakresie, odwołując się w szczególności do relacji policjantów obserwujących miejsce późniejszego zatrzymania oskarżonych, czy zeznań świadków T. W. i W. R.. Słuszne jest również ustalenie sądu, że

na peruce ujawnionej w samochodzie ujawniono ślad biologiczny a profil wyizolowanego z niego DNA jest zgodny z profilem oznaczonym dla oskarżonego I. T. (1). Zastrzeżenia obrońcy tego oskarżonego co do ustaleń w tym zakresie, w szczególności podnoszone już w toku procesu sugestie co do przestępczego naniesienia śladu przez inną osobę, jak słusznie wskazał sąd, są bezpodstawne. Powtórzyć należy, że opiniująca w sprawie biegła, składając opinię w toku rozprawy podała, że na peruce nie było widocznych śladów materiału biologicznego i to dopiero po dokonaniu oględzin peruki wytypowano miejsce przy krawędzi, z którego pobrano fragment poddany badaniom biologicznym.

Ustaleń sądu w tym zakresie nie podważają także tak eksponowane przez skarżących wnioski opinii z zakresu badań osmologicznych. Opinia była przedmiotem analizy sądu, nie jest to zatem – wbrew stanowisku skarżących - dowód pominięty przy ocenie całokształtu materiału dowodowego sprawy. Okoliczność, że użyte w toku badań psy nie zaznaczyły żadnego stanowiska a zatem nie stwierdziły zgodności zapachowej materiału dowodowego (ślady pobrane z siedzisk i kanapy samochodu, dźwigni zmiany biegów, komory bagażnika i śladu z peruki) z materiałem pobranym od oskarżonych, nie podważa ustaleń poczynionych przez sąd. Nie sposób jednak, przy ocenie wniosków tej opinii pominąć okoliczność, że w czasie bezpośrednio poprzedzającym zatrzymanie oskarżonych a i w jego trakcie, oskarżony I. T. (1), zgodnie z prawidłowymi ustaleniami sądu, siedział w samochodzie na fotelu kierowcy. Pomimo tego, nawet co do zapachu pobranego od tego właśnie oskarżonego, psy nie stwierdziły jego zgodności ze śladem zapachowym zabezpieczonym z siedziska kierowcy. W takim układzie faktycznym, nie uprawnione są zarzuty skarżących, by wynik badań osmologicznych wykluczał jakikolwiek związek oskarżonych z samochodem marki H.. Podobną ocenę odnieść należy do zarzutu ujętego w apelacji obrońcy oskarżonego N. J. w zakresie braku śladów kryminalistycznych, w tym daktyloskopijnych, w samochodzie. Brak ujawnienia określonych śladów nie przekłada się automatycznie na ustalenie, że osoba, bądź osoby, których śladów nie zabezpieczono, z określonym miejscem i przedmiotami nie miały związku. Taki sposób rozumowania ma charakter wybiórczy, skoro został oparty zaledwie na fragmencie całokształtu okoliczności sprawy, a to wyklucza jego skuteczność chociażby wobec regulacji zawartej w art. 410 kpk.

Mając na uwadze te wszystkie dowody, w tym wnioski płynące z okoliczności i miejsca zatrzymania oskarżonych, Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do oceny, że przy ich uwzględnieniu, wyniki logowań a w przypadku przestępstw rozboju, także wnioski wynikające ze stosowanej kontroli operacyjnej ujętych wyżej numerów telefonów komórkowych, stanowią wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych. Co istotne, sąd pierwszej instancji rekonstruując na takiej podstawie dowodowej stan faktyczny sprawy, wskazał również, że co do części zarzutów, także inne okoliczności identyfikują oskarżonych jako sprawców poszczególnych przestępstw, w szczególności odwołał się w tym zakresie do wyników czynności przeszukania mieszkania oskarżonego N. J., czy też charakteru i źródła pochodzenia części rzeczy zabezpieczonych w H. (...). Podzielając zatem oceny i ustalenia sądu także w tym zakresie, stwierdzić należy, że wyniki logowania telefonów, czy stosowanej kontroli operacyjnej, co do części zarzutów znajdują także wsparcie w innych dowodach tworząc wraz z nimi pewną podstawę ustaleń faktycznych.

Jak wskazano wcześniej, zasadniczym warunkiem czynienia ustaleń faktycznych na podstawie wyników kontroli operacyjnej, czy też wniosków wynikających z analizy logowania telefonów, jest precyzyjne, a zatem nie obarczone ryzykiem błędu ustalenie, że określony numer telefonu był użytkowany przez konkretnego oskarżonego. Z przyczyn wykazanych powyżej, a w szczególności słusznej oceny sądu pierwszej instancji, że pewność taka wynika z miejsca i okoliczności zabezpieczenia określonych aparatów, bądź kart sim, pewne a przez to prawidłowe są ustalenia sądu co do identyfikacji oskarżonych jako użytkowników tych telefonów, które wskazano powyżej. Pewności takiej nie ma natomiast co do pozostałych numerów telefonów, których użytkowanie Sąd Okręgowy przypisał:

- co do numeru (...) – oskarżonemu I. T. (1),

- co do numerów (...) – oskarżonemu A. B. (1).

W zakresie nr (...), sąd przypisując jego użytkowanie oskarżonemu I. T. (1) nie wskazał, na czym ustalenie takie opiera, ograniczając się w zasadzie do stwierdzenia, że z tego numeru oskarżony korzystał. Brak jest jednak podstawy dowodowej ku temu, z pewnością nie została ona wskazana przez sąd.

Jeszcze inaczej kształtuje się sytuacja oskarżonego A. B. (1). Wskazane wyżej numery telefonów, jak wynika z uzasadnienia wyroku, sąd przypisał temu oskarżonemu na tej wyłącznie podstawie, że jego użytkownik w jednostkowo zarejestrowanych rozmowach, niekiedy smsach, przedstawia się jako A., bądź tym imieniem zwracają się do niego rozmówcy, co do numeru (...) nawet takich ustaleń sąd jednak nie poczynił. W ocenie Sądu Apelacyjnego, taki sposób identyfikacji oskarżonego A. B. (1) jako użytkownika wskazanych numerów, ustalenia sądu w tym zakresie jedynie uprawdopodobnia a zatem nie daje mu waloru pewności. Taką ocenę uprawniają także wnioski opinii biegłego z zakresu fonoskopii, który wbrew stanowisku obrońcy tego oskarżonego, nie wykluczył, by brał on udział w tych rozmowach, gdzie nie wprowadził obok odtworzonej wypowiedzi oznaczeń literowych uczestnika, ale jednocześnie stwierdził, że w kwalifikujących się do przeprowadzania badań identyfikacyjnych osób dowodowych rozmowach telefonicznych, oskarżony A. B. (1) udziału nie brał (k. 5403).

Jednocześnie w zakresie tych zarzutów, co do których sąd przypisał obu oskarżonym winę na podstawie analizy logowań, bądź kontroli operacyjnej podanych wyżej numerów, prokurator nie przedstawił innych dowodów, które w sposób nie budzący wątpliwości identyfikowałyby oskarżonych jako sprawców tych przestępstw. I tak, co do zarzutu z punktu IV aktu oskarżenia (rozbój na obywatelu T. M. B.) słusznie sąd pierwszej instancji zauważył, że pokrzywdzony na rozprawie, prawie 4 lata po zdarzeniu, wskazał na oskarżonego A. B. (1), jako osobę, z którą rozmawiał po opuszczeniu pojazdu i rozpoznał na wcześniejszym etapie postępowania, choć podczas okazania w postępowaniu przygotowawczym świadek rozpoznał oskarżonego N. J. a nie A. B. (1). Tych rozbieżności nie żyjący już świadek, wyjaśnić przed sądem nie potrafił. Nie sposób zatem uznać, by takie oświadczenie świadka z rozprawy, bez wsparcia innymi dowodami mogło stanowić podstawę niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych. Słuszne są zatem zarzuty obrońcy oskarżonego A. B. (1) wskazujące na wadliwość ocen i ustaleń sądu w tym zakresie.

Podobna sytuacja procesowa zaistniała podczas przesłuchania przed sądem pokrzywdzonego do V zarzutu aktu oskarżenia – J. B.. Ten świadek, na rozprawie w 2009 r, a zatem także po 4 latach od czynu, wskazał, że rozpoznaje jako sprawcę I. T. (1), a z mniejszą dozą prawdopodobieństwa – A. B. (1). W toku postępowania przygotowawczego świadkowi nie okazywano materiału poglądowego, ani osób. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku słusznie wskazał na wątpliwą wartość dowodową takich rozpoznań (str. 48-49 uzasadnienia), jednak z oceny tej nie wyprowadził prawidłowych wniosków. Powyższe, w powiązaniu z brakiem pewności, że zidentyfikowane numery telefonów, których logowania poddano analizie (tj. (...) co do oskarżonego A. B. i (...)co do oskarżonego I. T.) rzeczywiście należą do oskarżonych, wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji, nie pozwala uznać, by takie dowody mogły stanowić podstawę wyroku skazującego.

Co do czynów ujętych w punktach III, VI, VIII i XVI aktu oskarżenia wyłączną podstawę uznania winy oskarżonego A. B. (1) stanowiły logowania telefonów o nr (...), a więc takich, co do których nie ma pewności, że ich użytkownikiem był oskarżony. W zakresie zarzutu z pkt XVI za dowód winy oskarżonego sąd uznał wyniki analizy logowania telefonu o nr (...), choć z żadnego dowodu nie wynika, by takim numerem telefonu oskarżony ten dysponował i co istotne, ustalenia takiego także sąd nie poczynił. Można założyć, że takie wskazanie numeru jest wynikiem omyłki pisarskiej przez wskazanie (...)zamiast (...), co jednak nie powoduje odmiennej oceny sądu odwoławczego, bo także okoliczności, w jakich sąd ustalił, że tym numerem posługiwał się oskarżony A. B., ustaleń sądu w tym zakresie nie mogą czynić pewnymi. Odnosząc się w końcu do ustaleń sądu w zakresie sprawstwa tego oskarżonego co do zarzutu IX aktu oskarżenia wskazać należy, że pokrzywdzony A. A. zarówno w śledztwie, jak i przed sądem wskazał na oskarżonego jako osobę najbardziej podobną do jednego ze sprawców. Na okoliczność tego zarzutu, prokurator nie przedstawił żadnego innego dowodu a sąd uzasadniając przypisanie winy oskarżonemu za to przestępstwo wskazał, że skoro oskarżony brał udział w podobnych zdarzeniach w tej samej konfiguracji, to rozpoznanie przez pokrzywdzonego uznać należy za trafne i wiarygodne (k. 65). Taki sposób wnioskowania jest niedopuszczalny jako sprzeczny z podstawowymi zasadami procesu karnego, w tym regułą ujętą w art. 5 § 2 kpk.

Uwzględnienie tych wszystkich okoliczności, przy jednoczesnym braku innych dowodów obciążających oskarżonych, tworzy stan procesowy, o jakim stanowi art. 5 § 2 kpk a zatem uzasadnionych wątpliwości w sferze faktów, które przy tak ukształtowanym materiale dowodowym, na jego podstawie, nie mogą zostać rozstrzygnięte. To skutkowało zmianą

zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem oskarżonego A. B. (1) od czynów zarzuconych mu w punktach III, IV, V, VI, VIII, IX i XVI aktu oskarżenia, natomiast oskarżonego I. T. (1) – punktach IV i V aktu oskarżenia. Konsekwencją uniewinnienia obu oskarżonych od popełnienia czynu zarzuconego im w punkcie V aktu oskarżenia, była konieczność uchylecia orzeczenia wydanego wobec nich na podstawie art. 46 kk w związku ze skazaniem za ten czyn (pkt VII części rozstrzygającej wyroku).

Bezzasadne są natomiast te zarzuty skarżących, które dotyczą ustaleń sądu w zakresie pozostałych przypisanych oskarżonym przestępstw. Materiał dowodowy zgromadzony na poparcie tych zarzutów, co do których rozstrzygnięcia w zakresie winy oskarżonych pozytywnie przeszły kontrolę odwoławczą, został oceniony przez sąd przy uwzględnieniu kryteriów ujętych w art. 7 kpk a wnioski z tej oceny wyprowadzone skutkowały prawidłowymi ustaleniami faktycznymi. Skoro bowiem, na co wskazano wcześniej, co do określonych numerów telefonów, w oparciu o dowody omówione przez sąd, w sposób pewny ustalono, który z oskarżonych je użytkował, to nie ma podstaw, by analiza miejsca ich logowania, a w przypadku przestępstw rozboju - także wyniki kontroli operacyjnej, nie mogły stanowić prawidłowej podstawy faktycznej. Wobec oskarżonego A. B. (1) ta argumentacja ma zastosowanie do zarzutu z pkt VII i XII aktu oskarżenia, wobec oskarżonych I. T. (1) i N. J. - do pozostałych przypisanych im przestępstw kradzieży samochodów, w tym także w warunkach rozbojów.

Stanowczo przy tym należy stwierdzić, że w stanie dowodowym analizowanej sprawy inaczej, aniżeli pozostałych oskarżonych, kształtuje się sytuacja procesowa N. J.. Co do tego oskarżonego nie ma bowiem podstaw, by kwestionować słusność ustaleń sądu pierwszej instancji w zakresie użytkowania wszystkich numerów telefonów temu oskarżonemu przypisanych. U podstaw takiej oceny legły wyniki przeszukania osoby oskarżonego i miejsca jego zamieszkania. Podczas tych czynności ujawniono szereg aparatów telefonicznych i kart sim, a takie okoliczności – miejsce ich ujawnienia, nie pozostawiają wątpliwości w zakresie prawidłowości ustaleń sądu, że to właśnie oskarżony z numerów tych korzystał. Co do oskarżonego N. J., wyniki analizy logowania telefonów i kontroli operacyjnej nie są przy tym jedynymi obciążającymi go dowodami. Słusznie sąd pierwszej instancji wskazał, że co do czynów ujętych w pkt. III i XII aktu oskarżenia, sprawstwo oskarżonego potwierdza także ujawnienie w miejscu zamieszkania oskarżonego przedmiotów należących do pokrzywdzonych – ich toreb. Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego, by identyfikacja toreb przez pokrzywdzonych została dokonana w sposób wadliwy a tym samym skutkowałą brakiem pewności, że zabezpieczone przedmioty rzeczywiście należały do E. K. i S. L.. Oboje pokrzywdzeni precyzyjnie wskazali elementy wyglądu a w zasadzie zawartości toreb, na podstawie których rozpoznali je jako swoje i podzielić należy stanowisko sądu pierwszej instancji, że okoliczności i warunki identyfikacji toreb, wyniki tych czynności każą ocenić jako pewne. Odmienne stanowisko w tym zakresie prezentowane przez obrońcę oskarżonego, jest bezpodstawne a jako takie, nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela stanowiska skarżących, gdy podnoszą, że powołanie w uzasadnieniu wyroku materiałów z kontroli operacyjnej w zakresie, w jakim dotyczą innych przestępstw, aniżeli rozboje, co do których Sąd Okręgowy w Radomiu wydał zgodę na kontrolę operacyjną, było działaniem nieuprawnionym. Słusznie wskazują obrońcy, że w tej części materiały z kontroli operacyjnej nie mogły być wykorzystane w procesie. Tę okoliczność zdaje się dostrzegać także Sąd Okręgowy, skoro w uzasadnieniu wielokrotnie wskazał, że materiałów z kontroli operacyjnej w zakresie innych czynów, aniżeli rozboje, nie uwzględnił przy rozstrzyganiu, choć jednocześnie wcześniej je powołał. Słuszny jest wobec tego także zarzut sformułowany w punkcie 11 lit. b apelacji obrońcy oskarżonego N. J.. Rację ma skarżąca podnosząc, że skoro zgodą na kontrolę operacyjną dotyczyła wyłącznie przestępstw rozboju, to materiały z tej kontroli dotyczące innych przestępstw nie mogły być przez sąd wykorzystane. Oczywiście uchybienie sądu w tym zakresie należy jednak ocenić w kontekście możliwości jego wpływu na treść wyroku. Tymczasem, jak wynika z motywacyjnej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie w zakresie innych czynów aniżeli rozboje, sąd nie oparł się na wynikach kontroli operacyjnej, co wprost wskazał w uzasadnieniu. Natomiast w zakresie zarzutu z punktu XVI aktu oskarżenia, nie może budzić wątpliwości, że poza odtworzonym nagraniem rozmów oskarżonego N. J. ze świadkiem P. B., sąd dysponował innymi dowodami, które stanowiły podstawę skazania oskarżonego (str. 53 uzasadnienia). W konsekwencji, wskazane przez skarżących uchybienie, nie mogło mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia, a tylko wówczas zarzut oparty na art. 438 pkt 2 kpk może być skuteczny.

Skarżący nie wskazali także skutecznych zarzutów do podważenia ustaleń sądu w zakresie przypisanych oskarżonym paserstw przedmiotów pochodzących z przestępstw a ujawnionych w H., z której oskarżeni korzystali i przy której – co istotne – wszyscy zostali zatrzymani. Uwzględniając wyposażenie tego pojazdu, a zatem charakter i przeznaczenie części ujawnionych w nim rzeczy, sąd słusznie przyjął, że nie ulega wątpliwości, do jakich celów samochód był wykorzystywany. To ustalenie wspiera także sam sposób jego pozyskania przez oskarżonych. W takich warunkach, także nieodparta logika zdarzeń wskazuje, że oskarżeni znali źródło pochodzenia przedmiotów ujawnionych w pojeździe, co słusznie skutkowało ich skazaniem za przestępstwa paserstwa.

Odnosząc się w końcu do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego A. B. (1) a skierowanych wobec rozstrzygnięcia sądu co do czynów ujętych w punktach XXIV i XXV aktu oskarżenia stwierdzić należy, że apelacja także w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Materiał dowodowy co do tych czynów, w zasadniczym zakresie stanowią zeznania M. P. (3) (wcześniej P.), która wówczas pozostawała z oskarżonym w konkubinacie. W uzasadnieniu wyroku (str. 87 i nast.) sąd poddał szczegółowej analizie relację tego świadka dostrzegając jej zmienność, jak i wskazując powody takiej postawy świadka. Ocena zeznań M. P. (3), przy uwzględnieniu treści pozostałych dowodów a w szczególności wniosków wynikających z zeznań jej rodziców, w pełni uprawniała sąd pierwszej instancji do poczynienia takich ustaleń, jakie legły u podstaw zaskarżonego także w tej części wyroku. Stanowczo należy podzielić stanowisko sądu pierwszej instancji, że uwzględniając okoliczności ujawnienia w mieszkaniu przy ul. (...)kokainy i ziela konopi innych niż włókniste a także pochodzącego z kradzieży czytnika (...), jak również mając na względzie ustalenia, kto w mieszkaniu tym mieszkał i przebywał, za słuszne uznać należy ustalenia sądu, które skutkowały przypisaniem oskarżonemu zarówno występku z art. 62 ust. 1 Ustawy z 29 lipca 2005 r. jak i paserstwa czytnika. Argumentacja sądu, która legła u podstaw takiego rozstrzygnięcia jest rzeczowa i logiczna a jako taka zasługuje na uwzględnienie wykluczając tym samym zasadność twierdzeń obrony o jej niezgodności ze wskazaniami art. 7 kpk, czy też art. 5 § 2 kpk. Raz jeszcze należy stwierdzić, że nie zawsze materiał dowodowy sprawy jest ukształtowany w taki sposób, że określone ustalenie wprost wynika z konkretnego dowodu, co nie oznacza, by inny układ dowodowy nie mógł stanowić podstawy prawdziwych ustaleń faktycznych. Niekiedy to analiza poszczególnych wynikających z dowodów okoliczności pozwala wykluczyć określone wersje zdarzenia a w powiązaniu z wnioskami wynikającymi z logiki zdarzeń, ustalić stan faktyczny nie zawierający błędów. Taka też sytuacja miała miejsce w zakresie podstaw ustalania stanu faktycznego co do przestępstw zarzuconych oskarżonemu A. B. (1) w punktach XXIV i XXV aktu oskarżenia.

Sąd Apelacyjny, wobec treści art. 455 kpk, poprawił błędną kwalifikację prawną tych przypisanych oskarżonym przestępstw, gdzie sąd w stanie faktycznym, jak i opisie czynów przyjął, że oskarżeni dokonali także kradzieży dokumentów stwierdzających tożsamość pokrzywdzonych a jednocześnie ten element ich zachowania błędnie ocenił jako realizujący znamiona przestępstwa z art. 276 kk, który penalizuje niszczenie, uszkodzenie, czynienie bezużytecznym, ukrywanie lub usuwanie dokumentu. Kradzież dokumentu stwierdzającego tożsamość – a to znamię sąd przyjął w stanie faktycznym i opisie poszczególnych czynów - wypełnia znamiona przestępstwa z art. 275 § 1 kk i stąd stosowna zmiana wyroku również w tym zakresie. W sytuacji, gdy wśród skradzionych pokrzywdzonym dokumentów nie było dokumentu tożsamości, sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej takich czynów art. 276 kk z uwagi na brak w opisie czynów znamion stypizowanego tam przestępstwa.

Sąd Apelacyjny, w zakresie w jakim utrzymał wyrok sądu pierwszej instancji w mocy, nie podzielił zarzutów skarżących skierowanych przeciwko rozstrzygnięciom o karach, uznał tym samym, że nie zaistniały warunki wskazane w art. 438 pkt 4 kpk obligujące do zmiany wyroku w zakresie zastosowanych wobec oskarżonych sankcji.

Zgodnie z powołanym przepisem, sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności a taka zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r., SNO

75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonych. Analiza uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wskazuje, iż sąd ten wymierzając oskarżonym kary jednostkowe za poszczególne czyny uwzględnił okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w tym zakresie oraz właściwie je ocenił w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i § 2 kk. W stosunku do wszystkich oskarżonych sąd prawidłowo uwzględnił przede wszystkim znaczny, bądź wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych im przestępstw, przy czym ta ostatnia ocena ma zastosowanie przede wszystkim do skazań za rozboje. Wobec oskarżonych N. J. i I. T. (1) okolicznością istotnie obciążającą jest ich karalność, która w przypadku oskarżonego N. J. skutkowałą odpowiedzialnością w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Jednocześnie uniewinnienie oskarżonych w instancji odwoławczej od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i wyeliminowanie tego ustalenia z opisu czynów, w których było uprzednio przyjęte, nie obligowało sądu odwoławczego do korygowania rozstrzygnięć w zakresie kar. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wprost bowiem wynika, że na ich wymiar, niezależnie od tego, że został on ukształtowany w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, miał wpływ szereg także innych, omówionych przez sąd okoliczności, które nadal pozostały aktualne. To sprawia, że w ocenie sądu odwoławczego, brak jest podstaw do łagodzenia kar jednostkowych z powodu omówionej wyżej modyfikacji wyroku sądu pierwszej instancji.

Wobec uniewinnienia oskarżonych od części czynów przypisanych im w zaskarżonym wyroku, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności uchylił zawarte tam rozstrzygnięcia o karach łącznych, co obligowało do nowego ukształtowania ich wymiaru uwzględniającego także skutki postępowania odwoławczego. Sąd, na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 kk, kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych połączył i wymierzył:

- oskarżonemu A. B. (3) karę 4 lat pozbawienia wolności,
- oskarżonemu N. J. karę 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonemu I. T. (1) – 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając kary w tak przyjętym wymiarze, Sąd Apelacyjny miał na względzie całokształt tych okoliczności, które mają znaczenie przy kształtowaniu wymiaru kar łącznych. Sąd uwzględnił w szczególności stosunkowo bliski związek czasowy pomiędzy poszczególnymi czynami. Kształtując wymiar kar łącznych, sąd uwzględnił przede wszystkim konsekwencje modyfikacji wyroku w instancji odwoławczej. Wszyscy oskarżeni zostali uniewinnieni od zarzutu z art. 258 § 1 kk, oskarżony I. T. (1) od dwóch przestępstw – rozboju i kradzieży, najszerszy zakres zmian dotyczy oskarżonego A. B. (1). To spowodowało, że kary łączne wobec oskarżonych I. T. (1) i N. J. sąd ukształtował, podobnie jak sąd pierwszej instancji, na zasadzie częściowej absorpcji, a w stosunku do oskarżonego A. B. (1) – absorpcji pełnej. Tak ukształtowane kary zrealizują wobec oskarżonych te cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie z założenia mają osiągnąć.

Stosownie do wymogów art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności, sąd zaliczył oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w rozpoznawanej sprawie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w treści art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.